

erklæret sig villigt til, hvis man i øvrigt kunde opnaa Enighed om Lovforslaget, at forhandle om en anden Form for Rigsdagens Tilslutning.

For det andet har Mindretallet ment, at Arbejder af den Karakter, som der her er Tale om, maatte betragtes ud fra det Synspunkt, at de skulde være et Middel til at forsørge de arbejdsløse paa en for dem selv og Samfundet bedre Maade, end den rene Understøttelse med Lediggang og alt, hvad dertil hører, maa siges at være. Følgen heraf er, at det Vederlag, som maa ydes den arbejdsløse, som faar Beskæftigelse i Henhold til en saadan Lov, maa sættes i Forhold til den Understøttelse, som den vedkommende eller andre arbejdsløse kunne opnaa, naar intet Arbejde gives. Ændringsforslag under Nr. 6 tager Sigte herpaa, idet det bestemmer, at de, der faar saadant Arbejde, kan tjene 20 pCt. mere ved at faa anvist Arbejde, end vedkommende fik, medens han levede af sin vedtægtsmæssige Understøttelse.

Paa dette Punkt har Regeringen og dens Partier imidlertid ikke været til at faa i Tale, idet de praktisk talt ikke har været til at formaa til at vige fra det Standpunkt, at Arbejdet skulde vederlægges med den tariffmæssige Løn. — Meningsforskellen paa det Punkt har været Hovedaarsagen til, at Mindretallet ikke har kunnet forhandle sig til Rette med Regeringspartierne om et Resultat. Mindretallet er nemlig af den bestemte Opfattelse, at Fastsættelse af Lønsatser for Arbejdsydelser efter en saadan Løn, som ligger betydeligt over, hvad der gives og kan gives for tilsvarende Arbejdsydelser i store Dele af det private Erhvervsliv, ikke vil føre til en Formindskelse af Arbejdsløsheden, men til det modsatte. Det vil føre til en Flytning af Arbejds-kraft fra de private Erhverv over til disse offentlige, meget urentable Arbejder, og derigennem vil det øge Vanskelighederne baade for de private Erhverv og Samfundet.

Mindretallet mener endvidere, at det klart og bestemt maa siges, at Nægtelse af at modtage anvist Arbejde efter en Lov som denne maa medføre, at vedkommende

ikke kan faa anden offentlig Hjælp end den, der kan faas efter de strengeste Regler i den øvrige Lovgivning. At fastslaa dette tager Ændringsforslag Nr. 13 Sigte paa. — Dernæst har Mindretallet foreslaet i Ændringsforslag Nr. 14, at den enkelte Kommune skulde deltage i Udgifterne til Arbejdslønnen med saa vidt muligt det samme Beløb, som den ved Foranstaltningen sparede i Understøttelse, medens det fælles Refusionsforbund ikke skulde deltage i Udgifterne.

Endelig har Mindretallet foreslaet ved Ændringsforslag Nr. 17, at den retslige Opholdskommuneforpligtelse ikke skulde kunne forrykkes paa Grund af, at Arbejde efter denne Lov blev anvist en arbejdsløs.

Det vilde efter Mindretallets Opfattelse være uheldigt, om dette Forhold, at det offentlige satte Arbejder i Gang i en bestemt Kommune, skulde medføre, at denne Kommune kunde risikere i den efterfølgende Tid at faa langt større Forsorgsforpligtelser, end det ellers vilde være Tilfældet.

I øvrigt vil Mindretallet forbeholde sig at gøre nærmere Rede for de enkelte Ændringsforslag og dets Stilling i det hele taget ved Behandlingen i Tinget.

Et andet Mindretal (Boeck-Hansen, Christmas Møller og A. C. D. Petersen) har hævdet den Anskuelse, at de Arbejder, som skulde iværksættes efter denne Lov, lønmæssigt maatte rette sig efter de Regler, der findes i den af de fire afgørende Partier vedtagne Arbejdsløshedslov. Mindretallet har fundet disse Regler for særligt velegnede for de Arbejder, Lovforslaget omfatter.

Mindretallet har endvidere stillet Forslag om, at den nedsatte Arbejdstids Tallet skal være deleligt med 8, saaledes at der hver Arbejdsdag kan arbejdes fulde 8 Timer.

Refusionsordningen er foreslaet udgaaet. Mindretallet er endelig af den Anskuelse, at Socialministeren burde samle den Række af Forslag, som han har stillet og agter at stille angaaende Hjælp mod Arbejdsløsheden og Ændringer i Arbejdsløs-